

Radivoj Pahor

Sonetini

Na pristávi

Ko se prebujam v gnezdu na otávi,
mi mládo jutro zazvení po svoje ...
Poredni Pavček za grmovjem pôje
in Menart žvižga v časopisni slavi,

ko bratom vrača jédra po Savi ...
Prešeren se mi skozi Párko smeje,
Krjavlju živ spomin zvení svetléje
in cvičku verno streže na Muljavi.

Že Kovič vábi in medlí v svečávi:
ko Zlobcu pomežikne luna z veje,
ljubezni pójmo, zbrani na pristávi!

Saj isti glažek, ki od znotraj greje,
nekomu škodi, drugega pa zdravi ...

Ne tujih grehov, svoje vsak naj šteje!

Pri Golobu

Ko si postajal siv in ves jesenski,
se tvoja muza spet je prebudila.
V podobah slik in fresk iz besedila
še svéti gral je zadišál po ženski.

Na tvoja platna je razpela krila,
zaplavala kot bel metulj čez rože
in sladki rôsi njene vránje kože
je tvoja roka s čopičem sledila.

Nikjer je ni, a vsepovsod je živa ...
Iskal sem jo v središču in ob robu,
iskal za platni, kjer se včasih skriva,

poslušal vzdih srcá na mojem grobu,
razkrival zvèn skrivnostnega motiva,
končal pa sem, kje neki – pri Golobu.

Lorelaj

(Na postaji v Volčji Dragi)

Še slišim Ajdovca, z očmi jo hvali,
sladká pa se s cenénimi bomboni.
Še čutim déško rádot med peroni,
od vseh edíno, kar smo si priznali.

Le njo smo gledali, ob njej mencali
in z jutrom koprnili med vagoni.
V nočéh pa béli, puhasti hormoni
kot živo óglje so pod popkom žgali.

V cvetoče mesto z vlaki smo vozili
zvedávo upanje, mladósti dijakov ...
Iz knjig se nismo o ljubezni učili!

Zdaj čakam sam na čudežni postaji:
nikogar ni, ne ljubice ne vlakov,
le mačka glásno prede na ograji.

Ko šla si mimo

Nad mestom se razpirajo oblaki
in veter lúšči krhko listje speva.
Z osutim cvetjem in ostanki dneva
se v prázni nôči zgublajo koraki ...

Igral sem gósli z eno samo struno.
Ko šla si mimo s prsti na klavirju,
sem bil podoben mašnemu pastirju,
ki ljubi sonce, a večerja – z luno.

Prišla si k meni, kuštrava in slana,
iz neke davne, svètle pradavnine
z okusi mórja in z močjó terana.

Prišla si v bokih – željno, koprneče,
z igrívim šarmom muhaste dvojine,
kjer blizu je, a dolga pot do sreče ...

Mesečev zaliv

(Motiv iz Strunjana)

V obrazu večne zêmeljske slepote
mrakôbnega nemíra slutnje spijo.
Ne zlih duhóv, ljubezni se bojijo,
ko vrže sidro med strastí in zmote.

Je res ljubezen le namig pohote,
naj žíve bakle v mrázu dogorijo?
Od kje krepósti, ki v nebó žarijo,
v najvišji klic čaščênja in lepote?

Ko pesmi z mórja tkéjo maestrali
in vonj po ljubem si želí objema,
sediš in pôješ na strunjánski skali,

kjer za poljub do lune smo veslali!

Bo mesečev zaliv s slastjó obema
še kdaj razvezal čolne na obali?

Vrbi
(Žalujki)

Že vas častíta, ljubljena, domača,
si v kmečki kámri srečnega obéta,
za majhno rádot in sovražna léta,
povála Kranjcem pesnika – berača!

Nemara veš, kako Slovenec vrača
ljubezen zvesto svojemu poetu ...
Premisli večno živ navdih sonetu
o skromni hiši, ki je zdaj – palača!

Visoko pesem sočne govorice,
mladosti upe vzela je sleparka,
skušnjávca ni pregnál oltar devíce.

Ne vprašaj, Vrba, kje samotna barka
brezupno išče póta do resnice!

Najlepša hči bo jutri grda starka ...

Rdeče klasje

(Jaši Z.)

Z rdečim klasjem je prišlo berilo:
zazrta v sanje, v strastno govorico,
sva dvorne gláve, slépe za pravico,
kar sredi ceste učila besedilo ...

Ob tihem času, ko bo sled minila,
mordá obrišem zadnjo sólzo z lica
in v tvoji pesmi, krhki kot resnica,
poiščem stèzo, kjer sva se zgubila.

Ne mášni dnevi, ne božične sveče,
prešerne ure in nočí brez spanja,
ne zvezdno pólje, do nebés rdeče,

brezkončne igre, do peklà boleče,
ne žejna jutra, nóra od iskanja ...

Samó ljubezen najde zrno sreče!